

no sembla enterament segur, essent així que en castellà tampoc no es troba fins el S. XVIII.

Hi ha una forma catalana, del mateix significat i forma no gaire allunyada, i que sembla ser ben antiga: *malmirrós*. En trobem tota mena de dades modernes, i d'aparència ben genuïna, en l'article d'*AlcM*, que el localitza a gran part del Princ.: fins a l'Alta Ribagorça (Bonansa), a l'Urgell, Tortosa, Val. i Menorca, així com en escr. Renaix. de llenguatge excel·lent i pur, com Noller, Careta i PousP. També s'assenyala una variant *maumirrós* en el CpTarr., que si més no, prova que la unió amb *mal-* és ja antiga, i que no és una combinació ocasional i baldera. De més a més: «Entrà'l campaner, tot *malmirrós* y capficat», Pons i Mass. (*Colla del Carrer* x, 127); «les mosses, si bé totes se mostraven afli-gides y *malmirroses*, era de tómer que no desitjavan sinó qu'ells les obliguessen a trencar els escúpols», MrnVayreda (*Puny*, 1, 4, § 1, 53 (48)).

D'altra banda *mirrós* ja es va usar antigament, en el mateix sentit, i es troba en un entremès del val. J. Timoneda [mj. S. XVI], on *mirrosa* (p. 47, lín. 119) seria «afèresi» de *malmirrosa* segons la seva publicadora Mildred E. Johnson; i, per més que J. E. Gillet (*Hispr* II, 353) ho declara dubtós, diríem que ho és l'afèresi, però que semblen tenir arrel comuna. En tot cas, de *malmirrós* ja en tenim dades medievals: «interrogat si lo colomer ere obra ferma o *malmirosa*: e dix que ans ere ben ferma, e tot hom s'és maraveylat com s'és derocat», porta un procés redactat a Segarra en el S. XIV (Guardialada a. 1396, *BABL* x, 417), on no sabem del cert què pensar d'aqueixa *-r-* senzilla, que podria ser grafia imperfecta per *-rr-*, però no gosarem assegurar-ho.

Tenim, encara, una variant diferent: «no vol jaquir les scoles, jatsesie aquelles scoles sien *malmarroses* e totes esclafades e perilloses» a. 1442, que coincideix notablement amb el doc. de Guardialada, no sols en el fet de ser de la mateixa comarca (Cervera, *BABL* XVII, 35), sinó també per la perfecta semblança de la situació i de l'ús del mot. Tenim així mateix aquesta pronúncia amb *-arr-*, segons *AlcM*, a Menorca, Bonansa, Massalcoreig, Tortosa i València; i el duplicat *-mirr-/merr-* (> *-marr-*) és bastant natural si insistim a partir de ΜΥΡΡΗΑ, que té *ÿ*. D'altra banda la *-r-* pot ser autèntica en la grafia de 1396 puix que avui es diu així a Bellpuig (*AlcM*).

Tot plegat acabarem d'explicar-nos-ho si admetem que aquesta paraula ha sofert la influència de dos parònims de sentit semblant: *mal-mirat*, i en particular *mal-mirent* 'culpable, acusat d'un mal', al qual ja nem fet referència en l'article *MEREIXER*, i que es troba ja en Llull: «el Bou dix que ell cridave --- ab contricció, per ço car se tenia per *mal mirent* al rey e a tota sa cort, en quant longament l'avía lexat per altre senyoraatge», *Merav.* II, 116.

Mirsinàcies, *mirtàcies*, *mirtiforme*, *mirtíl*, *mirtó*, V. *murta* *Mirva*, *mirvada*, *mirvadora*, *mirvament*, *mirvar*, *mirve*, V. *mirvar* (*MENYS*) *Misà* suposo grafia inexacta per *missà*, de *missa* (*METRE*): notícia única

la d'*AlcM* *Misàntrop*, *misanthropia*, *misantròpic*, V. *miso-* *Miscellània*, *miscibilitat*, *miscible*, V. *mesclar* *Miser*, *miserable*, *miseració*, V. *mesell* *Miseràic*, V. *meseraic* (*MESO-*) *Miserere*, *misèria*, *misericorde*, *misericòrdia*, *misericordiejar*, *misericordiós*, *miseriós*, *misèrrim*, V. *mesell*

MISO-, primer element de compostos savis, tret del gr. *μισέω* 'avorreixo, odió'. *Misàntrop* [*-àntropo*, 1840, Lab.], pres del gr. *μισάνθρωπος* id., format amb *ἄνθρωπος* 'persona, ésser humà': l'accentuació en la à, que ja era tradicional, és la conforme al grec (hellenisme que a penes arribà a usar-se en llatí), el mot dugué sempre l'empremta indeleble que li deixaren Plató, Lucià i Demòstenes, i per més que Molière hi aportés la seva, no valia la pena de canviar aquesta accentuació il·lustre, ja usual, i encara viva; voto, sense vacillar, perquè es restableixi. «El meu art predilecte --- no era el de la poesia sinó el de la pintura, en la qual havia progressat bastant, sota l'ensenyança d'un mestre vell, cabellut i *misàntrop*, que, mal comprès dels seus contemporanis, se n'era vingut a Roses a remugar les seves glòries somniades», Ruyra (*El rem de trenta-quatre*, 1902, *Marines y Boscatges*, 174 = *Pinya d. R.* II, 10, ed. on el corrector de l'editorial li llevà l'accent); «la casa del fadrister *misàntrop*, a qui plaïen la llunyana vista del mar i la *soledat*», Coromines [*Silèn* I, O. C., 19a19] etc.; *misanthropia* [Lab. 1840]; *misantròpic* [Lab. 1888]. *Misogàmia* [1868, *SLitCosta*], amb *γαμέω* 'em caso'; *misògam*. *Misoneisme* i *misonèista*, amb *νεός* 'nou'. Per a *misoginia* i *misogin*, V. *gineco-* *Misologia*; *misòleg*. *Misopèdia*.

Misó, potser extret regressivament d'un *misonàs, catalanització del fr. *maisonnage* 'fusta de construcció (d'envans etc.)'.

Misògam, *misogàmia*, V. *miso-* *Misogin*, *misoginia*, V. *gineco-* *Misoneisme*, *misopèdia*, V. *miso-* *Mis-perit*, V. *moix*

MISPIQUEL (*DFa.*), de l'al. *mispickel* id. (Sachs-Villatte; Webster-M.).

Missa, *missacantant*, *missader*, *missadient*, *missaire*, *missal*, *missar*, *missatge*, *missatger*, *missatgeria*, *missatgia*, V. *metre* *Misser*, *missera*, *misseratge*, *misserejador*, *misserejar*, *misseret*, *misseria*, *missero*, V. *senyor* *Misseta*, *missió*, *missionar*, *missionari*, *missioner*, *missionista*, *missiu*, *missiva*, V. *metre*

Missudia mall. (*AlcM*), encara que un manlleu de l'italià sorprèn en un mot així, i més havent-hi sorda en lloc de la *-zz-* sonora de l'italià, és xocant fóra encara un mossarabisme: deu ser mot après pels mariners i portuaris de la costa S. de l'illa, del mot *misudà(a)* dels mariners sicilians, tenint en compte que *MEDIUS* ha revestit la forma *mésu* (amb *-s-* sorda) en els parlars del Mezzogiorno i illes italianes (MLWagner, *Rfgn.* LXIX; Bartoli, *RDR* II, 486; *DECH MEDIO*, n. 1), i